

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatosk  
Zradny je.

Za staw sprócnj  
Napoj mócnj  
Lubosć ma;  
Bóh pak swěrnj  
Přez spař měrnj  
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,  
Njeh či khmana  
Žiwnosć je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

## Sserbske njeđělske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščjezni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pichedplatu 40 pj. dostać.

### 19. njeđěla po swjatej Trojizy.

#### Psihikłowa Salomonowe 23, 26.

„Daj mi, mój syno, swoju wutrobu, a njeh so moje pucze twójimaj woczomaj spodobaju.“ S nate słowa wot šulskeho čaša, tež wot dnja twojeje konfirmacije sem. Ale činiš po nich? Napominaju tebe, Bohu Anjelej swoju wutrobu daj, jemu služic, zyle jeho byč a jeho kralestwo twaric a wokolo so, a jemu so we wšěm dowěric, njeh je jeho wozženje tež dživne. Hdyž so pak spytujemy, kak słaba je husto došč wěra, tak wulka njeposlušnosć, kajke njehorne, franjaze słowa a njebožiwne, njeprawne žiwjenje, haj kamo šazpiwanje a hanjenje teho Anješa a jeho słowa a wěrijazych; kajke njespokojnosć a morkotanje, kajke mištrowanie njebjeskeho hospodarja, haj kamo šadwelowanje w tyščnosći! Dha wopomni dženska šašo, kak či twój Bóh praji: „Daj mi, mój syno, swoju wutrobu, a njeh so moje pucze twójimaj woczomaj spodobaju.“ Šlub jemu:

1. Twoja njeh je moja wutroba, a
2. moje njeh so twoje pucze.

1. „Daj mi, mój syno, swoju wutrobu!“ praji Bóh. Wón móže tak rjetnyč a žadac, wšak je tón wšeho-móžny, kiž ma wšitko we swojej ruzy, tež tebe, tón štworicel njebjesow a semje, kiž je tež tebe štworicel a krańje wuhotował a či šdžerzi, twój Wótz, kiž je k twójemu šbožu swojeho Šsyna woprował, so maš w nim šnadu a trošć, wěrnosć a móž, a nadžiju wěčneho

žiwjenja. Dha daj swojemu Anjelej a Wótzej swoju wutrobu. Wotročk, džěčo matej pschislušnosće, wošebje poslušnej, džakownej byč. „Sa to wšitko ja so jemu džakowac, jeho khwalic, jemu služic a jeho poslušac winojty syn“, šćoneži Luther tehodla přeni artifel, a tamny spěwač šanoskuje: „Kak je Bóh jara dobročiwny! Šćto njehnuty mohł šawostac a sa jeh' darow wšědne džiwny jom' winojty džak nochzyl daj? Ně! kak mje Boža lubosć šhřeje, chzu štajnje s džakom wopomnic. Bóh ženje šapomnił mje njeje, duž tež jeh' nochzu šapomnic.“ Špěwaj tež ty tak. „Daj mi, mój syno, swoju wutrobu“, praji Bóh. Wón či njeha k temu nšowac, ně, dobro-wólne dyrbišć to činic. Tajka lubosć hagle je droha a štajna. Šow špomi na swojeho Ššobźnika, kak je jako Boži Šsyn tutu pschislušnosć dopjelnił. Wón bē poslušny hac do šnjercze. Budž tež tak šmyšleny, so by prawy ššesćizjan byl. Šow špomi tež na Zinzendorfa, kiž je ras na pucžowanju do doma šastupil, hdyž wuhlada wobras ššizowaneho s tym napišmom: to činjach sa tebe, šćto činiš sa mnje? a pod šylsami šlubi, sa tajku lubosć džakowny byč a wón da Šesufej swoju wutrobu, a kak wjele njeje sa njeho došćutkował w šažowanju Šherrnhutskeje gmejny a we woziwjenju mišionštwa mjes pohanami! „Daj mi, mój syno, swoju wutrobu“, praji Bóh. Wutrobu čiže mēč, dofel s wutroby wšcho žiwjenje wuhadza. Hdyž ma wutrobu, ma zyleho čłowjeka. Šsy-li jemu wutrobu dał, potom šhodzišć tež po prawym pucžu, po pucžu pobožneho žiwjenja, wulkeje šwěrnosće,

po puczu do Božeho doma, so by so tam s druhimi wěrjazy mi wofschewil a Bože žohnowanje dostał. Potom čini tež ruka, schtož je prawe a czešne a služu k lěpšchemu domjazych a šobuczlowjekow, a stynnje so k modlitwam a wofsmje bibliju, spěwarške, druge dobre knihi a nowiny k natwarjenju a k pošylnjenju wěry. Potom tež wóćko k njeby hlada, hdžež je naša rjana domišna, hdžež trónuje našch Wótž, kiž je s nami, a hlada miłosćiwje a sczerpliwje na druhich a w lubosći na nusu tu a tam a płaka se srudnymi. Potom tež rôt Boha khwali, rěči lubosćiwje s druhimi a je na měr won. Hdž by nětk tak kóždy Bohu šwoju wutrobu dał, prajče šami, njeby to krašnje bylo? njeby potom rjane bylo wscho žiwjenje w mandželstwje, w šwójbje, w gmejnje, w kraju? rjane wscho džělo w schuli a zyrkwi, w kóždym powołanju? A kajka krašnosć potom, hdž pschińdže šmjertna hodžina! Je tola Bóh šwojim džěčom šlubil, so budža jeho herbojo; rěka tola: „Budž šwěrnny hacž do šmjercze, dha chzu tebi kónu žiwjenja dacž.“ Dha dajmy tola temu šnješej šwoju wutrobu. Jenemu so wona tola dawa, pať Bohu, pať šwětej. Schto pať je mšda šwěta? Ach, napošledk hela a čwila. „Šwět šańdže se šwojej krašnosću, schtož pať čini wolu njeješkeho Wótža, tón wostanje wěčnje.“ Tehodla prošy Bóh tak pscheczelniwje: „Daj mi, mój šyno, šwoju wutrobu.“ Wón prošy waš, lube džěči, so byšchče fromne, pošlušne, šwěrne byle. Wón so na waš nětk wobrocža, lube paczerške džěči; žyła paczerška wučžba, to je wołanje njeješkeho Wótža: „dajče mi šwoju wutrobu“. Tak prošy tež tebe dženska s nowa, luba mlodžina; šwjecz jemu šwoju wutrobu w pobožnosći a šwjatosći, so by rjana pycha doma a wošady byla. Škažene mlode lěta škaženje husto žyłego žiwjenja. A schto my tež šmy, wschitkim Bóh dženska pschwoła: „Daj mi šwoju wutrobu“. Kať mohli tež druhim priódštacž a šami šbožowni a šbožni byčž, hdž njejšmy Boha teho šnješa? Jemu daj tehodla šwoju wutrobu. A hdž je tež s winu, s hrěchom wobczěžena, daj ju jemu we wutrobny m rozšacžu, wón ju wučžiči a wušwjeczi. Daj ju jemu kóždu njeđzelu, kóždu džek s tym šdychowanjom: „Štwor we mni, Božo, čisttu wutrobu.“ Daj ju jemu, priedy hacž wumrješch.

Šnježe, wofschej ty mje,  
Samť ty mje do šwojej rukow.  
Lubowacz chzu jeno cze,  
Pušchč mje žyly s hrěcha putow.  
Budž mój lóschť, mój běh a row,  
Jesu, budž mój hnadny stol.

Jeho njech je moja wutroba. A

2. moje njech šu jeho pucže. „Njech šo moje pucže twojimaj woczomaj špodobaju“, praji Bóh. Jeho pucže šu wschať šama dobrota a prawda. Kať mohlo hinať byčž, hdžež je wón našch Wótž a my šmy jeho džěči? Njeje tež nam šlubil: „Njeboj šo, ja šym s tobu“, a dale: „Ja nochzu waš wopušchčičiž ani nihdy waš škomdžičiž, ja chzu waš nošnyč hacž do štarosće a hacž wy šeschědžiwicze?“ Jeno so šo my nětko na to špušchčamy a ša jeho ruku dale šhodžimy, hdž tež tu a tam hinať čini, kať šebi myšlimy. Lohke to njeje. Hdž šmy šnadž k temu šwólniwi, našchemu Bohu wschellu do brotu wopošacž, wjele ša njeho doškutkowacz, dha je nam tola czežko, tež ša njeho czerpicž a w tyšchnosći čičheje myšle wostacz. A hdže njeby žalosć pschischła? Kať mamy šo bēdžič s šhorosću, s nusu a šchłodu, kať tež nětk šašo,

hdžež je mokrota wschelle płody škašyła a drohota knježi! Kať nam šmjercž lube dusche bjerje! Kať šłosć a hanjenje druhich nam czežke dny nacžini! Šaj, šemja wostanje dol šyšow, to ma kóždy našhonicž. We šrudžaze je to nětko, hdž wschelata tyšchnosć wot Boha wotwjedžuje, so njechamy jeho potom wjazž ša šwojeho Boha mēč a moršotamy, hrosnje na druhich hladamy a šapadnjemy do haniby a šlych lóschťow a žadosćow. Ně, tak nješmē byčž. Našche njech šu potom jeho pucže, so šo šwólniwje pod Božu wschedomóžnu ruku ponižujemy a prajimy: „Schtož čini Bóh, wscho dobre je, wón wschať ma hnadnu wolu“. To je pať jeho hnadna wola, naš s kóždej tyšchnosću pruhowacz, k šebi cžahnyčž, k pošucže domješčž. Hdžež Bóh šchwika, chze wón žohnowacz, hdžež bjerje, nam tola wjele dacž. Wón naš wschať njeje k temu štworil, so by naš šhubil. Jeho Šsyn njeje k temu do šwěta pschischol a pošlušny byl hacž do šmjercze, so by šam wostal. Bóh chze, so bychmy w jeho kraleštwje pod nim žiwi byli a jemu šlužili we wěčnej prawdosći, njewinosći a šbožnosći. A k temu dhrbja tyšchnosće šobu pomhacz. A derje, hdžež šo to tak ma. O kať někotry, Bohu budž džak, tež wušnawa: so šym ja na šnutštownym čłowjeku rošil, šo se šwojim Bohom a Šbožnikom wutrobny štwarišchil, to je šo štało w cžaju tyšchnosćow. „A schto šu čzi s bělymi draštamami woblecženi? a s wotkal šu woni pschischli? To šu čzi, kofsiž šu pschischli s wulkeje tyšchnosće a šu šwoje drašty wumyli a je wobělili w jehnjeczowej kwi.“ Čžaj tyšchnosćow čžaj žohnowanja ša čžak a wěčnosć, o so by pola wschitkich štajnje tak bylo! Šow pohladajmy na našeho Šbožnika, kiž je tež pod šchizom pošlušnosć wušnył a pod modlenjom k temu wušnacžu pschischol: Wótče, čžin kaž ty chžesch. Šow wušimy wot duchowneho Šerharda, kiž je we šwojej wulkej žalosći špěwal: „Ach, porucz Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu.“

Duž dha njeplacz štyšniwje,  
Njeplacz, Bóh je žiwy;  
Prosch joh', wón wschať šlyšchi cze,  
Wón je dobročiwny,  
Njebudže šawěšče  
Čže psches šamoženje  
Špytowacz tu ženje.

Šaj, šlubicž chžemy dženska wschitžy: „Mój Božo a Wótče, tvoja njech je moja wutroba a moje njech šu tvoje pucže!“ Šamjeń. S. w M.

### Bóh na mnje špomina!

Bóh na mnje špomina  
Se šwojej wótžnej šwěru!  
Tak praj, o wutroba,  
S tym troštom dóńdžesch k mēru;  
Čže nicžo njetrašchi,  
Kšičiž, nusa, šrudoba,  
Hdž wěrish we duschi:  
Bóh na mnje špomina.

Bóh na mnje špomina,  
Wón je mój Wócžez miły!  
O kať to pošbēha,  
Šo duch je šradny, čžitny!

Mje džěcžo schituje  
Tu jeho prawiza,  
Duž rjeknu džakownje:  
Bóh na mnje spomina!

Bóh na mnje spomina,  
Wón swoje džěcžo widži  
A ja njo pomoz ma,  
Hdyž śwět jo tyschi, hidži;  
Wón je a wostanje  
Grób twjerdy, khowanka,  
Duž wěrnoscź njepadnje:  
Bóh na mnje spomina!

Bóh na mnje spomina,  
Wón kryje moje pady  
A s prawdu Khrystuša  
Chze njebjo dacź mi s hnady.  
Wón džěcžo sežinik je  
Mje psches krej Sběžnita;  
Prjecź hele traschenje:  
Bóh na mnje spomina!

Bóh na mnje spomina  
Se swojim zohnowanjom;  
Wschaf miłosć njebjeska  
Mi skhadža s kóždym ranjom.  
Ja jeho pschewod mam,  
Hdžež noha postupa,  
Duž wschědnje wuprajam:  
Bóh na mnje spomina!

Bóh na mnje spomina,  
Tež hdyž so njebjo mróczy  
A staroscź, tyschnota  
Mi na wutrobu tlóczy;  
Haj, pschidže k džělenju  
A jima styschnota  
Mje w smjertnym bėdženju:  
Bóh na mnje spomina!

Bóh na mnje spomina!  
D słowo rjane, krašne,  
Ty mózna sepjera  
A trošćta słónzo jašne!  
Njech mi cze do dusche  
Duch Boži sapiša,  
Dha sběžna wěstoscź je:  
Bóh na mnje spomina!

K. A. Fiedleř.

## Młóž ponižnosće a cziheje myšle.

Sohn Wesley (wupraj: Uěšli), snaty jendželski duchowny, ro-  
dženy 17. junija 1703, mějesche služobnika, kiž „Sohn“ rěkašče.  
Tón hamy bě psches njeho wěru namakał, bě swojemu knjezej  
s žylej wutrobu poddany a jeho towašch na jeho pucžowanjach.  
Tola pał bėšče pschi wschej swojej dobrocziwosczi hušćizšeho twjer-  
deje hłowny a so došč wobknježicź njemóžesche.

Tak dha jemu tež ras Wesley, runje priedy hacź chyzšche  
we wječornej šromadžišnje přėdowacź, list da a jemu kasašče,  
tón hamy hnydom wunjesć, dokelž s tej wězu khwatašče. Sslu-  
žobnik pał wotmoliwi, so chze najpriedy hišće w šromadžišnje

pschitomny bycź a jeho přėdowanje pschecź a so móže list tež jara  
berje hacź do drugeho ranja cžakacź. Wesley swoju pschitajnu  
wospjetowasche a hdyž so tamny jašo sapowjedži, wón k njemu  
džesche: „Chzeš-li mój služobnik bycź, masch mi na přėnim měsće  
poškuschny bycź, tež hdyž by pscheposdže do wječorneje nutrnoscze  
pschischol a přėdowanje skomdžil. Ty wěsch, so Bože słowo praji:  
Wopšluschnoscź je lépscha dnyli wopor a ja šym czi tola prajił, so  
s listom khwata.“ Ale služobnik pschi swojej njepošluschnosczi  
wosta. „Derje“, nětko Wesley džesche, „njechaj-li mój list wob-  
staracź, dha njemóžesch dlěje mój služobnik bycź a mój smój džě-  
lenaj. Ssy mje rošymil?“ — „„Haj knježe““, tón wotmoliwi,  
„„ale tola mam ja to, so móže list s měrom hacź do jutšisheho  
cžakacź.““ Woprawdže wón tež wosta, so na šromadžišnje wob-  
džěli a dokelž jeho knjes s nim njerěčesche, tež wón s měrom  
wosta.

Nasajtra wón swojemu knjezej hněwny a hrosnje hladajo  
knėdanje pschijnješe. Duž tutón k njemu poča: „Ssy šebi tež  
rospomnik, šchtož czi wčera prajach a so mamoj so nětko džělicź?“  
— „„Haj, knježe! A mamoj so woprawdže džělicź po telko wjele  
lět? Kaž so wam spodoba, knježe!““ — „Njehajch dha mje wo-  
prawdže prošycź, so by wscho pschi starym wostało?“ — „„Ně,  
knježe!““ — „Derje“, na to Wesley džesche, postany a swojemu  
služobnikowej ruku posćiczi je słowami: „Dha cze ja wo wodacze proschu,  
so šym wčera, hdyž chyzšch swoj list rucze wostarany mčez,  
trochu wótrje a hněwnje rěčak.“ Duž so služobnikowej šylsy s wo-  
cžow linychu, jeho twjerda myšl bė slemjena a ruku swojeho mi-  
leho knjesa pschimnywschi jemu slubi, so njebudže jeho wěsće ženje  
wjazy se swojej twjerdej hłowu hnėwacź. A to je wón džeržak.

Šchto pał budžishe knano s teho služobneho było, hdy bu-  
džishe jeho Wesley w hněwje wuhnał był? Wótrosć a hordoscź  
cžini šakalleho; ponižnosć pał a czihosć dobudžetej wutrobu.  
Teho dla praji tež našch Sběžnik: „Sběžni šu czi, kiž cziheje  
myšle šu, pschetož woni semju wobšydnu.“

## Wužitnosć šerbskeje rěče.

W našchim cžasju je mjes našchim šerbskim ludom bohužel  
wjele tajkich, kotsiž wo wužitnosći swojeje maczetneje rěče žaneho  
wopšchijecza nimaju. Haj, mnošy s nich ju šamo jako njewažnu a  
njetrebnu sazpiwaju a s tym pschecziwo Bohu hrěšča, kiž je naš  
s njej miłosćiwje wobdaril. Pschetož wón je šebi tež w šerbskej  
rěči swoju khwalbu wustajil, dokelž maju wschitke jaški pōsnawacź,  
so Jesuř Khrystuř tón Knjes je, k cžesći Boha, teho Wótza  
(Fil. 2, 11.)

Duž je tež potłóčžowanje šerbskeje rěče w našchich schulach  
jara wobžarowacź, hdžež chzedža ju w nowšchim cžasju, njedžitwajo  
na najjednorishe didaktiske šakady, sa přėnjej schulskej lěče s žyla  
wotštronicź. Bjesdwělnje so s tym duchowne rošwitanje šerbskich  
džěczi sadžewa; pschetož jeli ma so w šerbskich schulach spomožnje  
škutkowacź, dha je to jeno s dwojorěčnym rošwucžowanjom móžno.  
Šchtož pał nawuknjenje němškeje rěče nastupa, dha je wono  
s naložowanjom tuteje methody sa džěczi tak lohke, so k temu jeno  
pokožju cžasja trjebaju, mjes tym, so je hewak schulska wucžba sa  
nje duchamorjaza dresšura.

Škóncžnje wužitnosć šerbskeje rěče sa praktiske žiwjenje  
kóždy se šhonjenja šnaje. Duž je to wot tajkich šerbskich star-  
šchich jara njerosomnje, hdyž woni we swojich šwójbach se swojimi  
džěczi němški rěča a na to njedžerža, so wone tež šerbski  
nawuknu. Wo wužitnosći šerbskeje rěče pał je so we swojim  
cžasju tež našch wjelešlawny rěčespytnik a wulzyslužbny słownikar,  
knjes profesor Dr. Šfuhl, takle wuprajil:

„Hacź-tež-to je šerbska rěč wužitna? Šserbska rěč, kiž na  
wjazy grammatiskich twórbow dnyli němška, je rošwitanju myšlenja

wulzh spomožna; teho dla šo berbszy hólzy, kotřiž wopravdže berbski myšla, na gymnasiju pschi wufnjenju zushch rěčow s wjetscha wufnamjenjeju. Ale wužitk berbschcziiny psches wučerņu wón daloko do žiwjenja šaha. Němzy žadaju ša našch nětczišchi czaš póbła němcziiny šnajomnosć dweju nowišcheju rěčow: franzowškeje a jendželškeje, a něcotryžkuli na wufnjenje teju šameju rad wjele pjenješ waži, dofelž pschi pucžowanju do wukraja abo doma we wob- thodže s ludžimi druhich narodow bjes njeje byčž njemóže. Temu abo tamnemu czeščerňch cžitarjow šnadž šo to tak nusne nješda; ale wón mi (ja se šhonjenja rěčju) na šlowo wěr, a šóždy młódschi daj šebi wote mnje radžicž, šo šhroble njedyrbi wufnjenje rěčow šakomdžecž, hdyž šo jemu, kaž wošebje na gymnasiju, škladnosć ž temu posćicža. Ššchetož — tež wothladujo wot wužitwanja litera- tury — ničtó njemóže wjedžecž, hacž budže wón pschichodnje na mērnej wješzy šedžecž, kotraž je s jenej abo dwěmaj rěčomaj dospołnje špokojom, abo hacž šnadž do wobštejnosćow pschidžže, kiž šnajom- nosćž něcotrych nowišchich rěčow wužitnu abo tež njewobthodnje nusnu cžinja. Tak daloko šmy s praktišimi Němzami žyle psches- jene, kotřiž germaniške a romaniške jazyki wobjimačž pytaju: ale my hiščče něščto wjazy žadamy; pschetož šchtóž němške mjesy psche- kročži, tón lohko do tajlich krajow dōndže, hdyžž ani germaniška ani romaniška rěčž njedōšaha. To widžimy hižom w najbližšchej bliskosći, w šušodnej Rakuskej, hdyžž je najwjetšchi džel krajow wot Ššlowjanow wobhlydeny. Tudy, kaž tež w Ššolskej a Ruskej, je wišowanja a škuzby dla hižom tón abo tamny kužiški Ššerb pobyl, kiž šebi se berbskej rěčju psches kraj pomhache. Wo wužitku berbschcziiny wjedža tež štari ludžo powjedacž, kiž móžachu šo we wójnje s rusšimi wojakami atd. šrěčecž, a kotřiž pschi tym lěpje woteńdžechu, hacž šušodni Němzy. Čžim bóle pak w našchich cžachach wobthod ludow mjes šobu (psches želesnižy atd.) pschibjera, cžim nusnišcha bywa — na cžož šu němšzy pschepuzy s džěla tež hižom šedžbowacž počželi — šnajomnosć s najmjenscha jeneje šlo- wjanškeje rěče. Šchtóž pak jenu rošmi, namata šo lohko do wschitkich druhich jako šotrowskich rěčow. A tónle wulki wužitk, kotryž budže šo w běhu lěštotkow pschezo šjawnišcho pokasowacž, podawa nam našcha luba macžetna rěčž, našcha berbschcziina. Teho dla šebi ju šhwalmy a hajmy jako wošobnu dobrotu, kotruž je Boža mišosćž nam wobradžila!" Prof. Dr. Ššuhl.

### šordosće msda.

Do šapocženja wójny, kotruž šultan Mohamed IV. pschecžiwu šhžorej Leopoldej I. w lěče 1682 wjedžesche, wón na tuteho šhžora šlēbowaze pschpowjedženje wójny pōšla:

„Š hnadny teho w njebiešach šnježazeho Boha šawdam ja, Mola Mohamed, šlawny a wschedomōzny šhžor Babylonije a Židowškeje, rańšcheho a wječorneho kraja, kral wschěch šemškich a njebieškich kralow, wulki kral šwjateje Arabije a Mauretanie, rodženy czeščepōlny kral Šerusalem, šnješ nad rowom šchžowa- neho Boha wišchěch njewěrjazych, tebi Awštriškemu šhžorej a tebi pōškemu kraloj, a wschēm twojim pschwišowarjam šwoje najšwje- czišche šlowo, šo čžu ja s twojim mašym krajom wójnu wješčž. Ša wjedu se šobu 13 kralow a 1,300,000 pēšškow a jēšdnych a čžu twój kusť kraja se šwojim wulšim wōjšštom, kažžž twoje wōčžko hiščče žane wobhladašo njeje, bjes hnadny a šmilnosćže s šopytami šwojich šoni rostępacž a jōn wobnju a mjecžam pschepodacž. Wošebje tebi pschifasam, šo mje we šwojim hłownym mēšče Winje wocžafasch, šo bych cži daš hłowu wotrubacž. Tež ty, mašy pōšski kraliko, cžin teho runja. Ša čžu tebe a wschitkich twojich pschi- wišowarjow šahubicž a wscho hacž do pōšlednjeho štworjenja, šchtóž

jeno šchescžijan rēša, se šemje wuforjenicž. Najprjedy čžu ja wul- lich a mašych hacž na najšorje cžwilowacž a potom šanibnej šmjercži pschepodacž. Twój kusť kralešwa cži wōšmu a twojich ludži šesabiju. Tebe pak a twojeho pschecžela, pōššeho kralika, tak došho žiwēju wostaju, doniž šo pschewēdcžikoj nješštaj, šo šym wscho, šchtóž šym prajil, wuwjedł. Šo tym šo šadžeržtaj! Šššane w mojim hłownym mēšče Ššambuli (Ššonstantinopelu) w 40. lěče mojego žiwjenja a 26. lěče mojego wschedomōzneho šnježenja.“

Wōjna šo šapocža a hižom lēto pōšdžišcho w lěče 1683, bē šlawny pōšski kral Jan Šobieski, wulšohubateho „wschedomōzneho šhžora Mohameda IV.“ pola Wina s mozu šbiš, jeho žyle wōjšto rosprōščil, a jeho šameho domoj wuhnaš, šo šo ženje wjazy wrōcžil njeje.

### Wschelake s bliska a s daloka..

Š Wōšlinka. Šnješcheho šwjedženja drje njemóže byčž hacž žyršwinski šwjedžen na wšach, hdyžž lubošnosć šchescžijansškeho wē- rjazeho wobhlyššwa na ponižne a tola žiwe waschne do wocžow štupa. To šmy šandženu wutoru popōšdnju na wječornych mjeschach šerbškeje krajiny našonili, we Wōšlinku na lētnim šwjedženju šerb- škeho pobocžneho towarššwa ša šnutššowne mišionššwo. Šrožaze šamjersšjenje polow wschaf bēšche něšotreho pohonjalo, tutōn krašny šklōncžny džēš s wušhywej nałōžicž, tola bēšche žyršwinski šwjedžen jara bohacže žohnowany. Boži dom šo hiščče w najkrašnišchej pschje žnjoweho šwjedženja krašnješche. To dnyšch do hole dele, hdyžž haty došhu rohōdžinu dawaja, šo by tajku lubošnje wudebjenu žyrškej wobhlaša; pletwa, wēnzy, šróny, napišma a wyšške ščžinowe haššy pschi ššolpach najdosšojnišchu šwjedženšku pschu tworjachu. Ššerbški pēšdar bēšche šnješ šaraf Domaschka s Budesšez. Ša wu- trošne, dušche pōšbēšowaze waschne wón wo hłuchōněnym (Ššarka 7, 31—37) pēšdowasche: Ššephata, wotew šo! Wotew wucho, šo by ššyššchal hłōš nusy s našcheho luda! Wotew wutrobu š šmil- nemu ššutšowanju na hubjenych! Wotew wōčžko, šo Bože žohno- wanje špōšnajesch, šotrež na šnutššownym mišionššwoje leži! Šako němški pēšdar bēšche šnješ duchowny s Trend s Dražžžan pschiššchōš, kotryž hłuboko do šwēšdomnja rěčesche a wēru pōšhlnjesche. Šeho šesť bēšche 1. Šim. 2, 4—6: „Wōš-čže, šo by wschitkim ludžom pomhane byšo. Šotra je ta pomož, šomu ma šo pomhacž, po kotrym pucžu, s kotrymi mozami, s kotrym wušpēšchom dnyšim ššut- šowacž“. Wōššincžanski šnješ šantor psches natwarjazy hudžbu s byrglemi, huššlomaj a mašym mēšchanyš chorom pōššucharjow šwješeli. Tajku něžnu, cžištu hudžbu na wšach wschudže njesašly- jchich. Šāndelowe Šargo huššlerjej, dwaj šnješaj wučerjej, na naj- něžnišcho šrajeschtaj a byrgle krašnje pschewōdžachu. To bē radoščž pōššuchacž. Wōššarnu Božu ššuzbu šnježa šararjo Ššeršaf s Budy- šchinka, Ššaktar s Ššjekwacžidla, Ššylora s Winašaka a Ššynej s Ššjelecžina wobštarachu. Wopory ša ššutš lubošče 103 hr. po šerbšškim, 89 hr. po němšškim šemšchenju wučžinjachu. Tak móža pschecželjo šnutššowneho mišionššwa jara špokojom s lēuššchim šwjedženjom byčž, kotryž je pak tež lubej Wōššincžanskej wošadže wēšče wulke žohnowanje šawostajil.

— Wōjna na Balkanje je šo šapocžala. Čžornohora je přenja Ššuršowskej wójnu pschpowjedžila. Druhe balkanske ššaty tež ščžehuja, šo je šo najššerje šorže wojowanje hižom šapocžalo. Šajke ščžehwki šmēje wōjna ša našchu žylu Ššuropu, hiščče psche- widžecž njeje. Ale ššach je wulki, šo tež druge wulšomōzy dla šwojich šamyššlow, wošebje Awšštriška a Ššuššowska, do roššory pschidnu a šo wulka europiška wōjna wudry.